

Brieven aan Anne

Hallo oom Ruud,

uit brief 10, 19-11-2004

1) ... onze trouwbijbel lag al 10 jaar ongebruikt in de kast. Mijn schoolbijbeltje had ik in mijn jeugd wel veel gebruikt. Nu gebruik ik beide bijbels, de een ligt naast mijn bed en de ander ligt op zolder in mijn werkkamer. Zelf heb ik ook sterk het gevoel dat God mij naar de Christengemeente heeft geleid. In mijn dagboek las ik nl. een stukje over het begrip christen zijn en zodoende de naam van Christus te dragen. Dat leek me geweldig, dus toen ik in de gemeentegids op zoek ging naar een gemeente, was dit (naast de christelijk gereformeerde) de enige in Soest die deze naam in zich droeg. Tijdens de eerste dienst die ik, met spanning, bijwoonde, werd in de inleiding door een oudste "mijn tekst" uitgesproken: 'Jezus is de weg en de waarheid en het leven.' Deze tekst is door de hoofdmeester vóór in mijn schoolbijbel geschreven in 1976. Een ander deel uit hetzelfde vers staat voorin mijn trouwbijbel geschreven. De dominee van onze trouwdienst had deze tekst nl. ook voor zijn preek uitgekozen. Wonderlijk hè? Dus je begrijpt, dat ik daar wel van ondersteboven was. Eenmaal thuis vroeg ik mij af, of ik het wel goed had gehoord, dus toen heb ik de opname van die bewuste dienst opgevraagd en inderdaad...

2) ...

3) Je vertelde, dat God tot je door liet dringen dat het tegen Zijn wil was. Hoe communiceert God dan met je? Ik begrijp, dat Hij dit niet rechtstreeks meer doet, maar via Zijn woord. Alleen via de Bijbel of ook anders? Hoe weet je nu wat God van je vraagt? De laatste maanden zijn er wel duidelijk dingen gebeurd, waarvan ik overtuigd ben, dat God dat bewerkstelligd heeft. Erg spannend allemaal en erg prettig te weten dat Hij mijn leven leidt.

4) ...

Groet en een fijn weekend (alweer, wat vliegt de tijd).

Anne

Hoi Anne,

(uit brief 10) 13-12-2004

Eerst maar weer even een reactie op een paar punten uit je brief:

1) Je hebt als beginnend gelovige – of als God de draad weer met je op-pakt – meestal een soort bevestiging nodig, die je op het goede spoor zet en waar je intens blij mee bent. Later ga je meer uit van wat het woord over allerlei zaken zegt. De verwondering over alles wat daarin geschreven staat, gaat de boventoon voeren door de wijsheid die Gods geest in je werkt.

2)

3) Het is inderdaad zo, dat God met ons communiceert door Zijn woord. Ik zal je hiervan een voorbeeld geven met het volgende onderwerp: 'De overheid'.

4) ...

De overheid

Romeinen 13:1-7 wordt heel vaak door gelovigen verafschuwd, omdat het richtlijnen geeft die men niet wil naleven. Ze zeggen: 'Deze overheid is niet van God, want ze houdt zich niet aan Bijbelse normen en waarden.' In de praktijk van elke dag kan dat voor hen een excuus zijn om zich met zwart geld bezig te houden, niet eerlijk te zijn bij de belasting-aangifte, of om bij te klussen terwijl ze al een uitkering hebben. Als je iets aan hen wil verkopen, zonwering of zo, vragen ze of het zonder BTW kan.

Nog een voorbeeld: Je laat je straatje ophogen door mensen van een gerenommeerd (z.g. christelijk) bedrijf. De kosten mag je echter niet overmaken; die willen ze perse komen halen.

Als je echter verlichte ogen des harten ontvangt, ga je deze dingen – op vrijwillige basis – ineens anders doen. Het is niet langer een opgelegde wet: Gods geest werkt in je uit, dat je er geen behoefte meer aan hebt om te sjoemelen en dan kost het ook totaal geen moeite.

Dit Bijbelgedeelte bevat best wel veel aparte dingen en daarom ga ik er wat dieper op in. Ik citeer de Concordante Vertaling (CV), omdat die beter laat zien, wat er in het Grieks staat:

vers 1: *'Alle ziel onderschikke zich aan de boven hen gestelde **volmachten**¹, want er is geen **volmacht**, tenzij door God. En die er zijn, zijn door God aangesteld (lett.: geschikt).'*

Nu is 'onderschikken' heel wat anders dan 'je moeten onderwerpen'. Door het verkeerd verstaan van dit begrip, is het grootste probleem voor gelovigen ontstaan. *Onderschikken* is op vrijwilligheid gebaseerd; bij onderwerpen denkt men eerder aan de oorlog. (Zoals wij onderworpen waren aan de Duitsers. En dat was niet vrijwillig!)

Maar goed, net zo min als mensen zich vrijwillig willen onderwerpen aan een bezetting, willen zij zich ook niet op vrijwillige basis onderschikken aan wie dan ook, zelfs al heeft God die aangesteld. Er bestaat niet één mens die dit wil en daarom zijn wij afhankelijk van wat God in ons wil bewerken.

Je vrijwillig onderschikken wil je pas als je ontdekt, dat iedere **volmacht**/overheid door God ingesteld is, ongeacht of deze **volmacht**/overheid in onze ogen goed of slecht is.

Ongehoorzaamheid aan de overheid betekent ongehoorzaamheid aan God. Het is dus niet slim om tegen de overheid in te gaan en zo is het ook omschreven in:

vers 2: *'zodat wie zich tegen de volmacht verzet, Gods verordening weerstaan heeft. Degenen echter die deze weerstaan hebben, zullen een oordeel over zichzelf brengen.'*

Zodra je dingen doet die niet in overeenstemming zijn met wat de regering voorgeschreven heeft, haal je jezelf een bekeuring op je hals.

vers 3: *'Want overheidspersonen (lett.: vorst/prins) hoef je niet te vrezen als je goed werk doet, als je kwaad wil echter wel. Wil je de volmacht niet hoeven te vrezen, doe dan het goede, want dan zal je lofprijs van haar ontvangen.'*

vers 4: *'Want zij is Gods dienaar u ten goede. Maar als je kwaad doet, vrees dan, want zij draagt het zwaard niet voor de schijn (verwacht je niet in de bijbel, hè?), want zij is Gods dienaar, een wreekster van de toorn voor hem die het kwaad bedrijft.'*

¹ Volmacht/volmachten: Grieks: *exousia* [uit-zijn] → door een hogere geschonken / van een hogere ontvangen macht/gezag/autoriteit.
NBG vertaalt met: bevoegdheid - macht - gezag - overheid - vrije beschikking.

Het is dus niet zo gek als onze overheid maatregelen neemt om haar burgers in het gareel te houden. Wij denken dan al gauw: waar is die overheid nou toch helemaal mee bezig, Zij is echter, ondanks dat ze door de burgers gekozen is, precies die overheid die God beschikt heeft. En dat is ook voor gelovigen bijna niet te behappen.

Het Griekse woord voor *dienaar* is 'diakonos'. Ons woord diaken komt daar vandaan.

vers 5: '*Daarom is het noodzakelijk zich te onderschikken (vrijwillig), niet alleen al vanwege de toorn, maar ook vanwege het geweten.*'

vers 6: '*Want daarom voldoe je ook (je) belasting, want zij zijn ambtsdragers van God, die daar voortdurend mee bezig zijn.*'

De NBG vertaalt hier *dienaar* (i.p.v. ambtsdrager), maar dat is een zwakke vertaling van het Griekse woord '**leitourgos**'. Dit woord vinden we terug in liturg en liturgie.

Ik vond het destijds heel bijzonder en nog wel, dat deze Griekse woorden hier in Romeinen 13 gebruikt worden; ik had nooit kunnen denken, dat God zelfs **diakenen** en **liturgen** in Zijn plan gebruikt, maar dan niet voor kerkelijke instanties maar voor onze z.g. ongelovige **overheid**.

vers 7: '*Betaal aan allen wat je verschuldigd bent, belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eer aan wie eer toekomt.*'

In de tijd dat Paulus dit schreef had hij het over de *Romeinse* overheid die de landen rond de Middellandse Zee bezet had. Hij had het dus niet over de Joodse overheid, maar over de bezetter.

Is dat nu niet wonderlijk ...? Wij zouden juist oproepen tot verzet en het zou een schande zijn als je je niet zou verzetten en zomaar zou doen wat de bezetter wil. Toch is dit waar Paulus toe oproept, omdat hij het 'van bovenaf' bekijkt. Zo te handelen gaat tegen elk menselijk denken in, maar wij zijn ook niet bezig op een *zielse* manier met Gods woord om te gaan, doch om het vanuit Gods verborgen wil/bedoelen te bekijken.

Het is jammer, dat het woord *volmacht* nergens in de NBG zo vertaald wordt, maar wel met de woorden: bevoegdheid, gezag, macht, overheid en vrije beschikking.

Ook Paulus had *volmacht* van God gekregen. Zie 2 Corinthiërs 10:8 en 13:10, waar staat dat hij deze *volmacht* [NBG: bevoegdheid – red.] van de Here gekregen had. Zelfs Van Dale zegt:

machtiging, overeenkomst waarbij iem. aan een ander de bevoegdheid geeft of de last opdraagt om een zaak voor hem en in zijn naam te verrichten of het schriftelijke bewijs van zo'n opdracht.

In Efeziërs 2:2 wordt gesproken over de tegenwerker die **volmacht** van de lucht heeft. Dus ook hij is met de zijnen een overheid.

Kolossenzen 1:13 is wel een heel mooie tekst. Paulus schrijft hier: *'Hij heeft ons geborgen (NBG: verlost) uit de volmacht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van zijn Liefde.'*

Wat zou het toch geweldig zijn, als gelovigen zich bewust werden, dat zij geborgen zijn uit de volmacht van de tegenwerker. Hij heeft dus geen enkele macht meer over ons, terwijl wij denken, dat hij nog een flinke vinger in de pap heeft. Wij bevinden ons in het *'Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde'*, terwijl wij hier nog gewoon in ons aardse kloffie rondlopen. Een reden om wat meer rechtop te lopen en te denken aan de dingen die boven zijn. ^{Kol. 3:1, 2} Voor God, onze Vader, zijn wij al boven. Waar maken wij ons toch allemaal druk over?! Bovendien zijn de volmachten door de Zoon geschapen. ^{Kol. 1:16}

In Kolossenzen 2:10 staat dat de Zoon **hoofd** is van alle overheid en volmacht. Er is dus geen enkele reden om ons door wie of wat dan ook in de luren te laten leggen. Het is een kwestie van geloof. Maar wij kijken teveel naar beneden, naar wat op aarde is, het zichtbare dat tijdelijk is, in plaats van naar het onzichtbare dat boven is en eeuwig. ^{2 Cor. 4:18}

In Kolossenzen 2:15 staat dan nog: *'Hij heeft de overheden en volmachten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd.'* De waarde hiervan zijn wij ons zelden bewust en dat is jammer. Het heeft weer te maken met *bedenken van de dingen die boven zijn*, want wij zien er op aarde niets van. Als we ons bewust zijn, dat dit de feiten zijn, zal dat bewerken, dat wij de werken van de tegenstander in ons leven alsook in dat van anderen in het juiste licht gaan zien, nl. dat wat hij allemaal overhoop probeert te halen, vanuit een verslagen positie geschiedt, want hij is ontwapend en openlijk tentoongesteld.

God gebruikt hem slechts als verslagen overheid in Zijn plan om kwaad te doen, zodat God het ten goede kan gebruiken.

Kijk maar eens in de geschiedenis hoe het afgelopen is met mensen, die zichzelf hebben verhoogd: als ze zijn verslagen, is er niets meer dan een armzalig hoopje mens over.

Door gelovigen, die bestrijden dat wij ons zouden moeten onderschikken aan de overheid, wordt meestal gezegd, *dat zij God meer moeten gehoorzamen dan mensen*. Ze denken dat Petrus dat ook zo deed. Zij maken echter een denkfout, want toen Petrus dit zei sprak hij niet tot de overheid, maar tegen de overpriesters en oudsten. Het ging hier om geloofszaken, ze wilden hem beletten te spreken en te leren op gezag van ‘de naam van Jezus’.^{Hand. 4:1-25}

Uit wat we hierboven besproken hebben, kan je duidelijk opmaken hoe God met ons communiceert, je leest het in het woord. Hij geeft je de wijsheid om het te begrijpen en werkt dit uit in je leven, zodat je je op vrijwillige basis aan de overheid wil onderschikken.

Onderschikken behoort net als *lijden* tot de twee kernen waar gelovigen het meeste moeite mee hebben. Dat is ook logisch, want niemand wil lijden en niemand wil zich aan een mens onderschikken, behalve als God dit door Zijn geest aan je *hart* bekend maakt.

Het is een proces dat bij mij jaren heeft geduurd voor ik het door had. Zelfs al heb je de kennis, dan kan dat nog een hele poos duren voor je er met je hart ‘amen’ op zegt. Op een gegeven moment wordt je je bewust, dat er pas vrede en rust in je leven komt, als je werkelijk ALLES in je leven aanvaardt uit Zijn hand, omdat je weet dat dit het beste voor je is.

Ik heb gemerkt dat **aanvaarden** uit Zijn hand net iets anders is dan **accepteren** uit Zijn hand. Veel gelovigen zeggen **accepteren** en bedoelen: je moet wel, want het is niet anders, of: het is nou eenmaal zo, ik kan toch geen kant uit.

Aanvaarden heeft te maken met een *zeker weten*, dat het past in Zijn plan met jouw leven en dat het ‘het beste’ is, omdat Hij er Zijn uitwerking aan geeft.

Tot horens,

Ruud